

Els països de parla catalana

CONCULCACIONS (121)

És una realitat innegable, des de Salses a Guardamar i de Fraga fins a Maó. L'extensió d'aquest territori (69000 Qm2) té una llengua comuna, el català, amb les seves variants pròpies a cada zona. Aquest fet és extraordinàriament indicatiu d'altres factors que han intervingut en aquesta unitat. No és una casualitat ni un atzar que en tota aquesta extensió es parli la mateixa llengua. Hi ha al darrera tot un rerefons polític que ho empara i que ho ha fet possible a través d'una història comú que ens ha vinculat durant segles i que ha deixat aquesta realitat com a símbol i recordatori del que hem fet durant una sèrie d'anys.

Concretament fins al 1714 aquest nostre fer política i crear una societat amb personalitat pròpia, ha estat una realitat activa i plenament reconeguda. És a partir d'aquesta data fatídica, que se'ns nega aquest dret per part d'espanyols i francesos, de manera completament despòtica. El tema de la nostra unitat els preocupa de manera molt seriosa, perquè posa en evidència el genocidi que han portat a terme per destruir aquesta realitat catalana. Han esquarterat tot el territori per tal de trossejar la seva unitat, amb una dedicació brutal i amb una quantitat de mitjans insuperable.

D'això fa 300 anys i resulta que no els ha servit de gran cosa, a part dels beneficis que durant aquest temps n'han tret, i el mal que han repartit, perquè resulta que tots aquest països estan encara ben vius i a uns llocs amb més èxit i altres amb menys, però la catalanitat, fins aquests moments ha resultat invencible o invençuda, dit d'altre manera, no han aconseguit el seu objectiu, l'extermini.

Aquesta és la nostra victòria, silenciosa i poc aparent però realment existent malgrat l'esforç que hi han dedicat i la irritació que els provoca a espanyols i francesos la nostra presència fins ara, amb un més o menys grau de tossuda irreverència als seus interessos.

Tornant un xic enrere recordem que Catalunya va començar a construir i afirmar els seus territoris a muntanya (Pirineus orientals). D'aquí la importància de Sant Pere de Rodes, i altres monestirs que varen esdevenir centres de cultura de gran importància. Per citar un personatge important donarem el nom d'un gran representant, l'Abat Oliva.

Lentament les famílies, principalment pagesos i camperols varen anar baixant a les valls per trobar territoris més favorables a l'agricultura i a partir d'aquí van anar guanyant nous espais. És en aquesta etapa que apareixen els Comtes, que pactant amb els habitants més abrandats estableixen diferents acords i es construeixen castells com a proteccions contra els sarraïns, que a poc a poc van perdent els dominis que exercien en aquestes contrades.

Així és com es varen fundar els primers comtats catalans, i amb el temps Barcelona passa a ocupar la capitalitat d'un país, Catalunya. Tota aquesta dinàmica, encara que resumida massa breument, és la llavor que acaba configurant aquest nucli, que genera uns territoris units per una història i sobretot per una llengua que els identifica, el català. Precedit d'altres Comptes-Reis importants, apareix el rei Jaume I el Conqueridor, que és el promotor que des del Comtat de Barcelona engrandeix la nació amb una magistral visió. Cal remarcar també que amb la signatura del tractat de Corbeil, fa una expressa renúncia a mantenir el contacte que podia formar una sola potència amb Occitània, i aquesta resta dominada pels francesos i es trenca el que podria haver estat l'imperi més important de l'Europa Occidental, l'imperi Occitano-Català. Pere el Catòlic, pare de Jaume I va morir defensant els territoris occitans a Muret i els francesos no varen perdonar aquest contratemps, erigint-se en propietaris d'aquest país a favor de França, fins aleshores un petit país centrat a "*L'Île de France*" amb la seva capital a París. Tolosa de Llenguadoc amb 30 mil habitants, superava la capital francesa.

Com podem veure una vegada més Espanya i França han estat els grans limitadors de la vitalitat occitano-catalana, convertint-se pels vençuts en dos ferotges estats. Hi han dedicat molts esforços, moltes guerres des d'unes posicions molt dèspotes, però en ple S. XXI no han resolt de manera definitiva tot aquest problema. I encara no s'ha esdevingut el que més els pot sorprendre, que és un renaixement de Catalunya, que els pot desfer les seves accions sobre el nostre país, si reacciona finalment com ha de fer. O sigui declarant la seva independència d'aquest dos estats i continuar protagonitzant i escrivint una història que ha estat 300 anys silenciada. La història dels Països de parla catalana.

Claudi Romeu, 6 d'abril del 08